

[Erna Sørensen.]

og derved kunne indvirke på at afværge retssager, passer jo heller ikke i dag, idet vi ser, at størsteparten af de indgåede forlig indgås for den store kommission, som har sager, der hører under Frederiksberg, nordre, søndre og Amager birk. Det hævdes i udvalgsbetænkningen, at den almindelige befolkning ikke mere har respekt for kommissionen, og man ser det derigennem, at et meget betydeligt antal af de indstævnte udebliver fra forligsmæglingen. Man kan også sige, at den måde, hvorpå man anerkender forligs indgåelse, derved at man kan møde ved fuldmagt, således at efterhånden det hele har fået en mere — hvad skal jeg sige — dilettantisk form, er uheldig for en sådan institution, og det er vel også nærmest derfor, man vil afvikle denne forligskommission, hvor man i virkeligheden ikke så meget drøfter og søger forlig mellem parterne om selve sagens karakter og de beløb, der skyldes, men hvor man træffer en ordning om, hvordan afviklingen af gældsforholdet skal klares mellem kreditor og debitor.

Hvis man taler med medlemmer af forligskommissionerne, får man et noget andet indtryk end ved læsning af betænkningen. Jeg ser af denne, at der har ikke været nogen indkaldt af de folk, der sidder i forligskommissionerne. Man har ikke rådspurgt sig hos eller konfereret med dem, men hvis man taler med disse mennesker, vil man få et helt andet indtryk. Det er ofte således, siger de, at det er rent menneskelige betragtninger, der må gøre sig gældende ved afgørelsen af, hvorvidt man skal have en forligsinstitution eller ej.

Det er som regel småkårsfolk, der indkaldes, og de føler en vis trykthed ved at komme og finde forstående folk, der vil søge en ordning af deres sag og være med til, at der opnås en afvikling i afdrag af den gæld, de har pådraget sig. Det er et synspunkt, jeg ikke synes man helt kan se bort fra, og jeg vil i alt fald anbefale, at man i det udvalg, der nu skal nedsættes, giver medlemmer af forligskommissionerne lejlighed til at føre deres argumenter i marken. Alt i alt må vi sige, at institutionernes værdi er problematisk, og vi har jo set, hvor udmærket det fungerer, efter at det blev ændret, således at man ikke har forligsmæglingsskommissioner i København. Det øgede arbejde, som pålægges dommerne her, vil ikke være af en sådan karakter, at det fører til nyansættelser eller lignende. Man kan vist sige, at retsmøderne trækker længere ud, og måske vil også ventetiden blive længere for de indstævnte, men i det store og

hele er det en teknisk forandring, som vel også svarer til tiden, hvori vi lever nu.

Vi vil således gerne fra det konservative folkepartis side være med til at gennemføre lovforslaget og vil gerne henstille, at man i udvalget overvejer, hvorledes man kan give disse folk, som sidder i forligskommissionerne, mulighed for en erstatning under en eller anden form for tabt arbejdsfortjeneste — kan man vel sige — i resten af den periode, for hvilken de er valgt. Det er ganske vist ikke en embedsmandsstilling. Vi har jo også set, at det som regel er pensionerede embedsmænd eller lignende, der sidder i disse kommissioner, men hvis ordningen skal træde i kraft den 1. april 1952, som lovforslaget siger, vil det dog betyde et stærkt afsavn for disse mennesker at måtte træde tilbage.

Det er naturligt, at vi også tiltræder det lovforslag, som den højtærede justitsminister har fremsat om ændring i loven om retsforholdet mellem husbond og medhjælper, men også dette kan vi jo se på i udvalget.

Jeg vil gerne slutte mig til det ærede medlem hr. Thisted Knudsens udtalelse om de praktiske ændringer, som sker ifølge det tredje lovforslag, der er til behandling. Jeg tror også, at det, at en forklaring kan indhentes på stedet under en retssag, er meget værdifuldt, fremfor at sagen skal oversendes til vidneforklaring, hvor vedkommende bor.

Med disse betragtninger vil jeg gerne tiltræde lovforslagene, ligesom jeg også gerne går med til en udvalgsbehandling, hvor de forskellige ting nærmere kan blive drøftet.

Steen: De tre ordførere, som har talt for mig, er jo i deres borgerlige erhverv alle praktiserende sagførere og må derfor forudsættes fra deres daglige gerning at have et kendskab til og indblik i det foreliggende stof, som jeg forud erkender at jeg ikke har, så jeg beder derfor undskyldt, hvis jeg ikke bevæger mig med tilsvarende sikkerhed i emnet. Men der står jo altid kilder til rådighed for den, der ved for lidt. Jeg har nu læst den betænkning, som er afgivet af det udvalg, justitsministeriet har nedsat til undersøgelse af spørgsmålet om forligsmægling i borgerlige retssager, og når man har gjort det, står man ikke længere blottet for argumenter for at ophæve den nuværende ordning — dem indeholder den nemlig en rigdom af —, og jeg har oprigtigt talt under gennemlæsningen ikke kunnet frigøre mig for den tanke, at det har man ligefrem stilet efter. Skulle der i sagen kunne anlægges andre synspunkter, tror jeg nok, jeg kan